

Emma eta Nala

Urruneko erreinu batean, non zelaiak berdeak ziren eta ibaiek diamanteek bezala distiratzen zuten, Emma izeneko printzesa bat bizi zen. Ile marroia eta irribarre gozoa zuen neskato bat zen, beti soineko ederrak eta takoi txikiak janzten zituena. Baina garrantzitsuena zen guztiekin oso ondo moldatzen zela, eta denek maite zutela.

Emma oso pozik zegoen maiatzaren 15ean zazpi urte beteko zituelako. Baina urtebetetze hau are bereziagoa izango zen, bere gurasoek, erregeak eta erreginak, opari oso berezi bat prestatu baitzioten: txakurkume bat adoptatu zezakeen! Emmak zaintzeko eta maitatzeko maskota bat izatea amesten zuen.

Bere urtebetetzea iritsi zenean, Emma oso pozik esnatu zen. Gazteluko areto nagusira jaitsi zen korrika, non ile leun eta distiratsuko txakurkume txiki bat zain zuen. Begi samurrak zituen eta isatsa pozik mugitzen zuen.

“Nala izango du izena!” esan zuen Emmak pozik.

Lehen unetik bertatik, Emma eta Nala banaezinak ziren. Gazteluko lorategian elkarrekin jolastu zuten, lorez betetako bideetan zehar korrika egin zuten, eta baita lakuaren ertzean elkarrekin eseri ere

ilunabarra ikusteko. Baina Emmak bazekien txakur bat izatea ez zela jolastea bakarrik: ondo jokatzen ere irakatsi behar zion.

Pazientzia eta maitasun handiz, Emmak Nala hezi zuen. Esertzen, hanka ematen eta gonbidatuen gainean ez salto egiten irakatsi zion. Emmak ziurtatzen zuen Nalak beti janaria eta ur freskoa zuela. Nala oso txakur ona zen eta azkar ikasi zuen, bere maite Emmak beti zainduko zuela bazekielako.

Denbora pasa zen, eta Nala Emmaren lagun ezin hobea bihurtu zen. Elkarrekin joaten ziren leku guztietara, eta erreinuko jendea ere pozik zegoen haiek ikustean. Emmak ikasi zuen maskota bat izatea erantzukizun handia zela, baina baita maitasun infinitua ere.

Eta horrela, Emma printzesak eta bere txakur Nalak abentura asko bizi izan zituzten elkarrekin, beti elkar zaintzen eta maitatzen. Eta erreinuko guztiek bazekiten zalantzarik gabe hau izan zela Emmak inoiz hartu zuen urtebetetze erabakirik onena.